DUMBRAVA minunata după Mihail Sadoveanu

Acum 23 de ani când m-a dus barza mi s-a pus numele Maria. Cum am îngânat primele cuvinte am spus: Pe mine ma cheama Mia ...
Părinții mei, erau bogați, aveam moșie în Buzău, la Leontești.

In condițiile de odinioară căsătoria cu Vasilian ar fi părut de neconceput. Principalul e că sunt fericită, deși Jori, soțul meu, are o fetiță din prima căsătorie care e ca un ghimpe... vai, un copil destul de rău crescut.

— Ați sunat, coniță?
— Ma chere, așteptam niște cafele... care nu mai sosesc ...
— îndată, coniță!

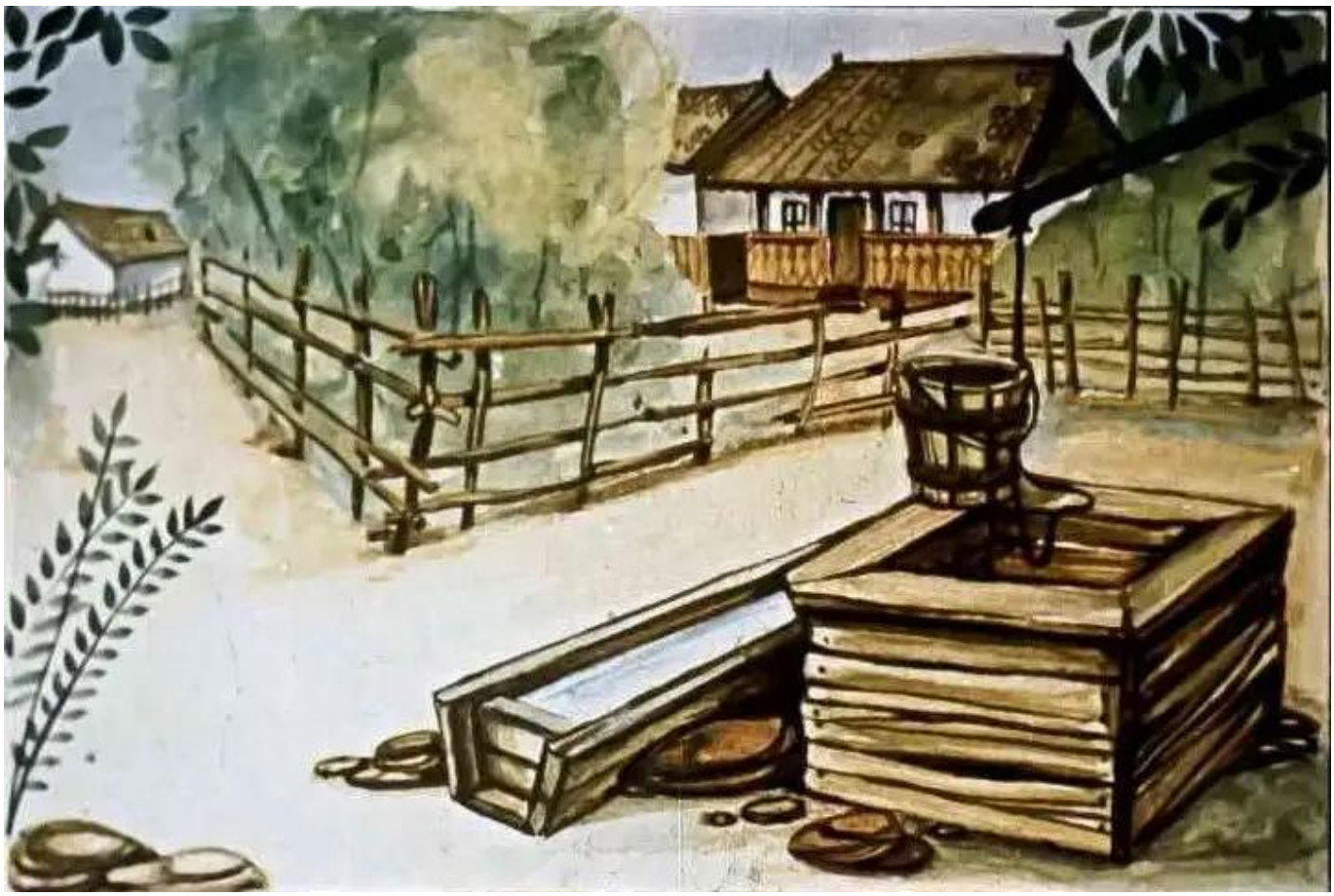

– Trebuie să știți că, la marginea târgului acestuia nenorocit trăiesc niște bătrâni ridicoli, bunicii fetiței, părinții mamei ei. Dacă bietul copil nu a avut parte de o creștere îngrijită numai bătrânii sunt de vină.

-Coniță, domn’locotenent Micu Lazăr întreabă dacă binevoiți a-l primi.
-Cum nu? să poftească, astăzi e ziua mea de primire, dumnealui e întotdeauna binevenit.

— Domnule Micuș! – Nu te-am văzut de un secol!
— Doamnă, sunt foarte fericit că nu m-ați uitat...

-Ah, e ceva îngrozitor! Nu știu ce să mai fac cu copilul acesta. Uitați-vă dumneavoastră cu ce obiceiuri a venit de la bunicii ei. Copilul acesta e o rușine, o nenorocire.

– Ce înseamnă asta, Elena? .. De câte ori te-am făcut atentă asupra acestor lucruri! Ia-o! Nu-nțelegi că dacă o mai văd o clipă trebuie să chemați doctorul?

— Vină-ncoace, gingania dracului ! Din pricina ta să-ndur eu observații și ocări ...
— Lasă-mă! dă-mi drumul! Am să te spun la tata ...
— Da? ai să mă spui? ... Până s-o întoarce el, îți spânzurăm noi chelea-n băt !

– Te uiți ca hoții!... Dihanie și soi rău ce ești!... Mai na și dobândă! Să te duci și să te-ntorci când te-oi chema eu!

– De când a murit mama, noi petrecem tare rău... M-au bătut și ieri, m-au bătut și azi, mă bat în fiecare zi ... Patrocle, eu nu mai stau aici. Mă duc la bunicii mei.

– Bravo, Patrocle, ce bine că ești prevăzător! Pâinea o s-o strângem la mine, s-avem la vreme de nevoie. Ne mai trebuie ceva, pe urmă fugim în lume, la bunicii noștri!

Târâțele ori făina nu sunt bune. Bunicuța spunea că în poveștile cu copii rătăciți iepurii și vulpile lingeau dâra de făină și de târâțe și copiii nu mai cunoșteau drumul înapoi.

— De aicea trebuie să apucăm pe drumușorul de la stânga. Pe urmă avem să trecem prin livezi și prin dumbrava Buciumenilor și îndată dăm de căsuța buncilor. Acolo nu ne bate nimeni.

Ce mai faci mata, Sora – soarelui?
Noi ne ducem la bunicuța și la bunicul căci acasă nu mai putem sta. Așa-i că pe aici e drumul la bunici?

-Vezi, Patrocle, dacă nu le dai pace, ele te mușcă. Stai cuminte să ți le iau de pe bot. Nu știi mata, că aici este și împărăteasa furnicilor. Dacă o scăpăm de primejii, ea ne dă un fir de paie și când avem nevoie vine să ne ajute cu toate furnicile ei .

– Așa-i că mata ești sfânta Miercuri? Unde ți-e cățelușa cea cu dinții de fier și măselele de oțel?

Noi nu ne temem de dânsa că suntem oameni buni... Sărut mâna, Sfânta Miercuri!
Patrocle se teme să nu întârziem.

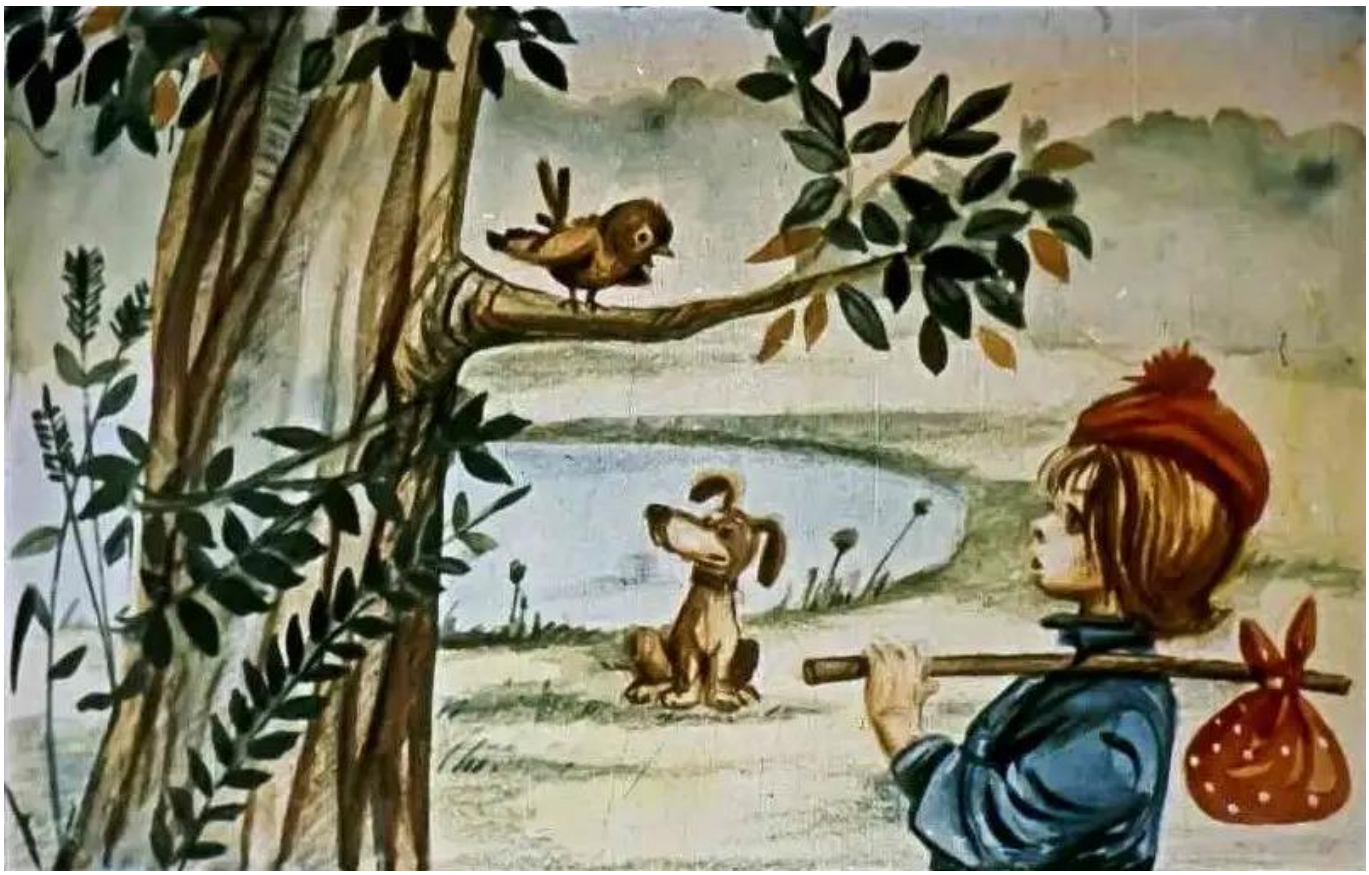

-E cam obrăznicuț dumnealui. Ce ți-am făcut eu matale, de spui că sunt urâtă și încrucișată? Eu sunt o fetiță nevoiașă și mă duc la bunicii mei.

– Ce ne facem, Patrocle? Drumul nu se mai cunoaște. Eu știu că tu ești un cățel vrednic și viteaz, dar ce ne facem dacă om rătăci drumul prin pădure?... Eu zic să căutăm un culcuș.

— Mătușă răchită, ne dai voie să intrăm în casă la matale? Aicea-i foarte bine, văd că este saltea și perne de mușchi. Mă învelesc cu paltonul și pot dormi împărătește. Uite, este loc și pentru tine.

-Patrocle, eu cred că nu trebuie să ne temem de mama pădurii. Aici is locuri curate. Știi, eu nu mă tem de bursuc. Am auzit că bursucu-i foarte rău.

– Știu eu că Patrocle nu se teme de nimic! Grozav se mai teme de mata! Nu știu de ce, dar mie nu mi-e somn deloc. Așa-i de frumos și de bine.

-Nu se cade să ne numeri. Să știi că noi suntem șapte prichindei.
-Vă cunosc, v-am văzut la bunici acasă, într-o carte veche, pe care o citea mama când era cu mine.

-Duduie Lizuca, așa-i că-ți plac sfaturile și poveștile ?
– A, da; spunea mama, că fără povești, viața oamenilor ar fi tristă și searbădă.
– Noi ieșim de multe ori noaptea și petrecem cu vietățile care fug de om.

– Noi știam că ai să vii la noi. Am pus la pândă, la marginea pădurii pe țâncul pământului, și, când te-a primit răchita în căsuța ei, el s-a coborât în peșterile noastre și ne-a dat de știre.

— Noaptea, dumbrava asta este o împărăție fermecată... Noi ne-am deprins cu dumbrava aceasta de când ne-a adus aici Statu-Palmă. Avem tainice peșteri sub deal și trăim în ele o viață liniștită.

– Știu și eu o poveste, da-i veche de pe când dumbrava Buciumenilor ținea una cu alte dumbrăvi până la munții cei mari, și prin codri sălășluiau zimbri și-n sate sălășluiau oameni buni care credeau în împărăția minunilor.

În această dumbravă frumoasă și veche s-a zvonit că s-ar afla o zână cum n-a mai fost. Frumusețea ei astfel era încât veneau urșii cei bătrâni și mistreții ca să îngenuncheze înaintea ei.

S-a dus faima acelei zâne... și s-au găsit feciori de crai care au luat armele, au venit să cuprindă pădurile și să găsească zâna... S-au împrăștiat căprioarele, s-au ridicat la cer păsările, dar zadarnic, n-au găsit nici zâna, nici palatul.

Și s-a găsit un Făt-Frumos... care auzind despre zână... a intrat în poieni, la vreme de seară, s-a prins a cânta dintr-un fluieras de os. Zâna s-a înfățișat atunci lângă izvoare.

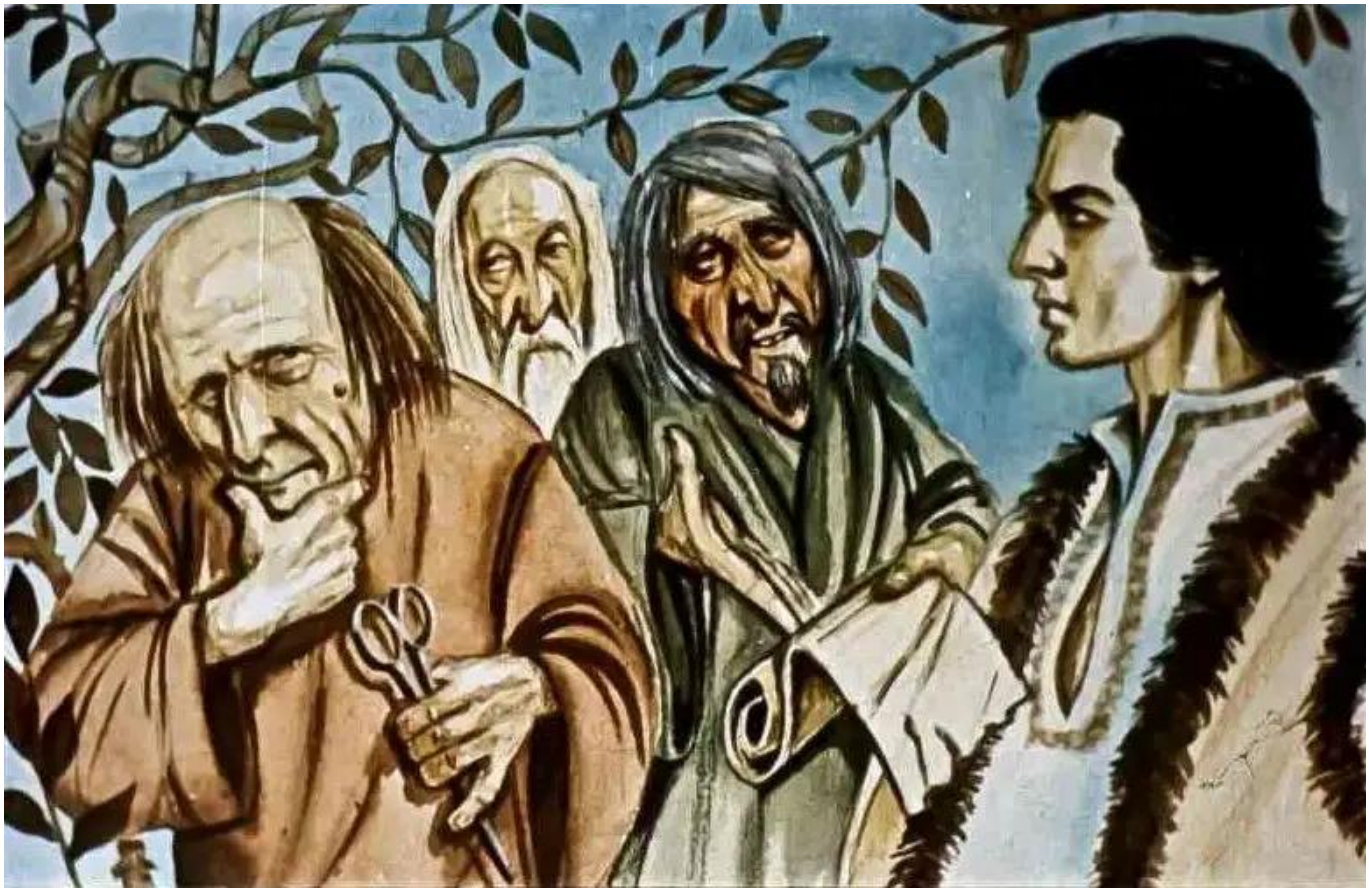

Vraci i-au dat un foarfece și l-au sfătuit să taie în ascuns o suvită din părul de aur și a ascuns-o în sân. Ei au ținut cuvântări și au dovedit că-n dumbravă nu-i nici o zână...

– Copila doarme. Aici n-o putem lăsa, căci în zori vine vânt rece pe văgauna pârâului; îi înteapă obrajii și-i ofilește obrajiorii. S-o ducem la pământenii de pe coastă. La noi în peșteră n-o putem duce.

– Tare bine-mi pare! Și lui Patrocle-i pare bine. Și, când o vedea pe tata, am să-i hotărăsc că eu mai bine mor și nu mă duc de aicea.

– Mă rog dumneavoastră, puteți fi așa de bun să-mi dați o lămurire ? Aseară, când am trimis pe Elena, ați răspuns că nu știți nimic. Acum, după cât pricep, copila-i aici! – Da, am o găsit-o târziu rătăcită în pădure!

– Am venit să luăm copila! Ca s-o las aicea e imposibil!
– Dumneata ai venit s-o iei, dar eu nu vreau s-o dau! Cucoană,... nu da aşa din mâini, să nu ți se întâmple vr’un năcaz!

– Draga bunicuței! Așa-i că te-au trezit din somn? După amiază cuconita n-o să se mai poată uita la musafiri decât cu un ochi.
– Au săgetă-o albinele! Și pe servitoare? Bine-mi pare!

SFÎRSIT produsă 1976